

... místo, které je pro mě druhem, dárce tepla a světla, stínu v letním vedru a úkrytu po celý rok. Les, to je místo, v který potřebuje pomoc. Jedlovo-bukové lesy, které se nacházejí na východním Slovensku, patří mezi poslední přirozené lesy Evropy! Lesnický zoskupení VLK už se snaží za jejich záchranu usilovat různými způsoby. Informuje veřejnost o existenci přirozených lesů, snaží se vypracovat vědecké studie o problémech, vstupuje úspěšně do právního rámce a pokud je třeba, demonstruje lesy i demonstracemi. Už se podařilo. Holub, kdysi používaný hospodářsky, je povolován i v ojedinělých případech. Zastavil se velmi úspěšný projekt Světové Banky o obnově lesů, což znamená trojnásobné zvýšení produkce. Zachránil se kopec

Oblík v Slánských vrchoch a vysadili sa státisíce prirodzených, geneticky a druhovo plynulých dřevín. Vlč, nenávidený dravec, je na Slovensku celoročne chránený spolu s rysom a v pohoriách východného Slovenska visí stovka búdok pre sovy dlhochvosté. Ničenie lesov VLK bráni všetkými dostupnými prostriedkami. A niekedy veľmi netradičnými. Tentoraz chce zachrániť pred vyrúbaním 21 ha prirodzeného jedľovo-bukového lesa tým, že ho kúpi. Cena zachraňovaného lesa je 3,5 milióna korún. Keďže ide o značnú časť, VLK prosí všetkých priateľov lesa, aby pomohli svojim príspevkom zachrániť les a následne z neho vytvoriť prvú súkromnú rezerváciu v strednej Európe.

Prostřednictvím lesoochránářského zoskupenia VLK si môžete v tomto lese kúpiť jeden strom za tisíc korun. VLK sa zaručí, že tento strom nebude zrubaný, ani po odumretí vyvezený z lesa...

...případě, že se rozhodnete pomoci, není podmínkou aby každý dal tisíc Kč. Může se dohodnout deset, sto, tisíc lidíček a koupit jeden strom. Pro bližší informace u Waki.

...užitím letáčku sdružení Vlč sepsal Pavel Koubek.

Uzlařský závod „Dračí smyčka“

Vlč

Sobota 7.II. 1998 Lesní Moudrost se schází v nádražní hale v 9.00 hod. Starý Vlč ještě marně čeká na Vládu a Vlky z Brodu.

A pak už je tu Dům dětí „Junior“ a uzlařské závody. Oddíl Lesní Moudrosti uzluje jako čtvrtý po ostatních oddílech Zálesky a dostává se do časového zpoždění.

Díky němu pak přichází na hvězdárnu na Kraví hoře pozdě a musí počkat na přerušení v polovině programu.

Zajímavý program hvězdárny vzhledla spousta lidiček ze Zálesky, desítky Vlčů a taky Bobr z Wallovy.

Zatím co oddíl Lesní Moudrost hraje na Kraví hoře

pokračování na straně č.2

24. zimní potlach na Dechtárně

Vlč

... Temnou nocí šlapou stíny opěšalých námořníků ...

Ta písnička mě mimo jiné napadla když jsem šlapal mrazivou nocí proti mrazivému větru po zmrzlé silnici a v duchu nadával na auta, která jela v protisměru a neměla nic lepšího na práci,

než nás oslnit, z pomalí a mým dobře si nás prohlédnout...K čertu. To ste ešte neviděli vandráka.“

pokračování na straně č.4

Milý čtenáři, držíš v rukou už 61. číslo Vlčovníku. Byly doby kdy jsem si svázal čísla 1-20 a 21.-40. Jednou pro sebe a jednou pro kmen. Vazby si však někdo půjčil. a **nikdo nevrátil**. Pokud chcete i vy mít doma kompletní vazbu Vlčovníků, přispějte staršími čísly. Hledám všechna čísla 1 až 40. Za každých devět čísel, která dodáte vyrobím vazbu i vám.

Starý Vlč

pak ještě navštíví pod vedením Maršana (JH) výstavu cizokrajných rab, a Vlky vedené Zvířátkem (ČČ) a Pifem uzlařský závod.

ak vše dopadlo?

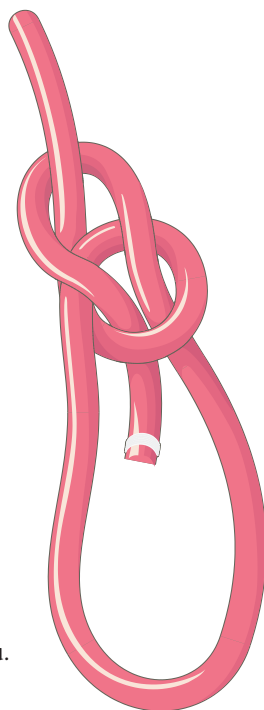
ategorii N soutěžilo 47 závodníků.
místo získala Nikola Opálková (LM)
skončila **Patrika Hanušová**
Helča Petrová

ategorii M soutěžilo 78 závodníků.
Petra Pohlodková (LM)

ategorii S soutěžilo 58 závodníků.
Jan Tomeček (LM)
Katka Trnková (LM)

ategorii R soutěžilo 251 závodníků.
Lucie Bugárová - Zvířátko

ategorii O (1900-1979) soutěžilo 17 závodníků.
Jaroslav Suský - Vlk
Martás Kubín
Vlastik Hanuš - Pif

okolo spousta kostí a na oltáři - dvě mrkve. Ať žijí uctívači boha Karotena!

Bylo to zvláštní místo. Moc moc wakan.

A pak jsme zase šlapali, objevovali kempy a údolí, nepotkali živou duši, až jsme dorazili na severozápadní okraj Ledovek. Tam jsme byli vyplašeni čtyřma divočkama - rodinné balení.

Poslední noc jsme strávily pod kopcem zvaným kdysi Spící panna. Kluci chvíli filozofovali, jestli by nestálo zato ji vzbudit, ale nakonec ji nechali být.

Lilo. A pořádně. Měli jsme poslední láhev vody a tak se šly Michal a Waki podívat, jestli tu není nějaká civilizace.

Byla tam sice pěkná Reduta - obranné valy ze Švédských válek, ale lidi žádný. Dokonce se jim stalo, když vylezli na kopec a rozhlídli se, že dokola nenašli jedinou známku civilizace. Jen lesy, lesy, lesy. Náhdera. Jediný světýlko v dáli byl Brčomilův oheň...

Dalo by se napsat ještě hodně, ale skončím u posledního rána, kdy jsme před východem slunce vylezli na Spící pannu a zazpívali si ranní píseň, zatímco se slunce stydlivě halilo do oblaků mlhy. A co se nám v tu chvíli honilo hlavou? Snad jen tohle: HIC SUNT LEONES a příště zase.

□

Vlci na Asonanci a Červenočerní na radnici

Waki

27. ledna se v dělnickém domě v Židenicích konal koncert skupiny Asonance. Vlci tam dorazili v drtivém množství: Zvířátko, Brčomil, Sněhurka, Jara, Peťa Bláha, Evča, Skiska, Waki a další přátelé. Sebekriticky musím přiznat, že Červenočerní měli přesilu a navíc přišli ve stylovém, což sklidilo mohutný úspěch. Koncert byl skvělejší, i když tentokrát převažovaly reely a instrumentálky. Asonance byla v pohodě a to hlavně díky publiku. Snad jen toho zvukaře by měl někdo pověsit. Některé jeho přehmaty by byly špatně stravitelné i pro podstatně tolerantnější publikum, než bylo to naše...

V tombole jsme nic nevyhráli, zato jsme však indiánskými kroji zaujali Lenku Chromcovou, která má na brněnské Staré radnici vernisáž fotografií ze svých cest po Japonsku a Indii. Lenka nás pozvala na slavnostní zahájení s prosbou, abychom přišli ve stylovém a tím jí vlastně udělali reklamu. Když k tomu přidala ještě slib vína zadarmo, neodolali jsme. Takže ve středu došlo ke zvláštnímu úkazu - Červenočerní indiáni obsadili Starou radnici. Nejsem si sice zcela jistá, proč si Lenka na svoji výstavu pozvala právě indiáni, ale Kolumbus to přece udělal taky. Jinak nám přislíbila exkluzivní reportáž, takže kousek snad půjde i do Vlčovníku!

PS: To víno bylo hrozný.

□

Pálavě jsme se s Brčomilem shodnočným zmatku se nejlépe čelí hluboko v lese. Od téhle filozofické to bylo na Ledovky sice pěkr (stovek) kiláků, ale to už byl Sraz byl v pátek 26. 12. 1997 na cu. Nakonec jsme jeli čtyři. il, Michal, jakožto jeho bratra (cizí, né ten vlčí). Jeli jsme em do Kolína. Drobnou souhrou l jsme měli lístek jen do Havl.

Waki dokonce jen do Žďáru, a to isčín Junior Pas a ze Židenic. lčí to však naprosto nezajímalo.

čolíně jsme měli dvě hodiny čas, ie si prolezli historickou část. Mají oc hezkej gotickej kostel a ghetto. jsme si obhlédnout i synagogu, ale l náma zamkli.

, a pak už jsme dorazily do u. Bylo už osm večer, takže jsme ilili chuť jít do hospody na čaj ilili směr Bezděz. Původně jsme se atábořit někde na svahu a na hrad lívat za světla, ale díky skvělé ililově navigaci (stejně nás tam schválně) jsme páteční noc trávili pod hradní kaplí. Rozhled po obloze a východ slunce nad Česlacinou nám ale opravdu stál

10 bylo trochu chladno, zvláště binaci s větrem. Rozhodli jsme se chůzí. Ledové jámy byly dříve souojenského prostoru Mimoň, takže

cesty veskrze žádný. Velmi brzy jsme ocenili Wakielynu busolu.

První den pochodu jsme ušly nějakých dvacek kiláků, ale jen těžko se dá říct, kolik přesně. Už jen ten pocit, že jsme v liduprázdné oblasti, bez cest a plné skalních měst byl skvělej. Chvilí přšelo, což jsme využily k čajovému dýchánku pod převisem, v obrovské hromadě suchého listí. Poznámka: Ondrova maminka peče naprosto geniální cukroví. Další přehánka nás chytla na otevřeném prostranství, ale Pajda nám strčil do cesty seník. Brčomil se dokonce nechal přemluvit ke hře na kytaru, takže romantika. A pak byl večer a čas najít flek na spaní. Michal a Waki našli plac v jednom z četných údolí, ale Brčomil s Ondrou byli úspěšnější. Brčomil našel ve vedlejším údolí zátarasu, takže se šly podívat, o co jako jde. Zvědavost se někdy opravdu vyplácí! Jen si to představte převis aspoň pro dvacet lidí, velký chrápalíště o kus dál, studánka, i když zakrytá drnma a velký ohniště. Nad pramenem byl ve skále vytesaná svastika, ale ta keltská, ne indická (Hitlerova) Navíc byla teplá noc, takže bylo fajn. V kempovce jsme zjistili, že tenhle flek objevila už někdy v padesátých letech osada Scarabeus. Říká se mu Pomněnkový údolí.

Ondra nám ráno představil další objev. Dole mezi stromama bylo vztyčených 12 kamenů do kruhu, do podoby Stonehenge. U nich byl velký oltář,

Keltové mezinárodní Již ve starověku byla Evropa souvisle osídlena. Severně od Alp žily roztroušené kmeny známé pod souhrnným názvem Keltové.

Do střední Evropy postupně vnikali Slované a ti s původním obyvatelstvem asimilovali. Při fyziognomických studiích současně české a moravské populace se objevují jiné obličejové znaky než u okolních národů. Zdá se, že Keltové byli velmi odolní lidé. Rovněž se dá předpokládat, že byli na území Čech početnější skupinou, a také, že došlo k bezprostřednímu promísení národů a zániku keltštiny, původního jazyka. Slovanský živel převládl a geneticky zatlačil keltskou podstatu do pozadí. Nikdy však nezanikla úplně. Po celé dějiny se keltské znaky objevují na řadě osobností. Keltská podstata je skryta v hloubi genů, a proto se zachovala až do dnešních dnů. Pokud je příznivě sestaven rodičovský pár,

Tradovaný omyl

Pokud někdo tvrdí, že naše území obývali Germáni, jde o účelovou manipulaci dějin, kterou se snaží zdůvodnit germanizaci prostoru. Nakonec u Čechů nenacházíme

tak se mohou objevit děti s keltskou podobou, která se pak dobře dědí. Podmínkou je podstata rodu, z něhož keltské znaky nevymizely.

Krasavci to nebyli. Keltové rozhodně nejsou nepěkného vzhledu, na druhé straně nejsou podle dnešních měřítek krasavci. Původní Keltové byli plavovlasí, s modrýma očima. S jejich podobou je spojena odvaha, prozíravost, dobré smyslové vnímání, technické predispozice, kombinační myšlení.

Lidé s výraznějšími keltskými znaky žijí ve větší míře ve středních Cechách, ale ani na Moravě nejsou vzácností. Keltové v nás jsou určitým

Z hlediska zdravotního mají Keltové dobrý sluch, zrak, srdce a inteligenci vyšší než Slované, Germáni, ale i některé románské národy. Keltové žili na našem území souvisle tisíce let a jsou zde až do dnešních dnů.

žádné germánské znaky, které by ovlivňovaly jejich povahové vlastnosti. Příbuznost s Němci je tradovaným omylem.

KAREL BOUČEK - Večerník □

sta z Bystřice do Věchnova slabou hodinku. Spojka prý hospodě „No tak šup“. Najít to v zeleném, v normální hospodě může být problém ... no ty jsme určitě nepřehlídli. Bylo to tak 50 - 60 (civilisti 4). Pijíme „svůj čaj“ a s čtyřčlennou spojkou pokračujeme dál „na Čeká nás totiž ještě stavba Cestou se projevuje, že zatím některé jedince dvě piva nepůjím ke klopýtavé chůzi stačí Pígy čaj a dvě kostky ... staňte v dědině. Teď v noci na tůpka nevidíte. Kolik potřebujete hodin na stavbu tůpka?“... No, jspíš byly ty věty, které nás do tmy lesů. Základ party byl cvičený a zkušený. Bary, Dana, Mižu a Slon už tůpko stavěli nou. Hračka už taky nepatří nováčky a Zuzka byt vyrazila é, byla platnou pomocnicí. dina stačila nejen na stavbu jeho vystlání chvojím a rozděhně, ale i na stavbu Zubříka umarády ze spojky. zdělujeme si hlídky, vaříme a pak postupně zalézáme do spacáků.

Celou noc se na flek trouší skupinky kamarádů a celou noc hlídky poslouchají obdivné: „Jé, podívej vopravdický tůpko.“

Když ráno vylézáme z tůpka, zjišťujeme že kolem nás v lese táboří tak čtyři desítky kamarádů ve věku většinou nad čtyřicet let. Vrháme se do lesa sekát, řezat, nosit,... Dřevo, které ubylo v noci ze společné zásoby, aby zhořelo u nás v tůpí, je potřeba nahradit a něco i přidat.

Náš čin a nasazení ocenili tremповé velkou pochvalou a zvláštním camrátkem.

Místo odpoledních her přišla sněhová vánice a ta vyhnala většinu účastníků do okolních saloonů. Chvilí to vypadalo, že jsme sami.

Kolem čtvrté hodiny odpoledne začíná trempstva v okolí přibývat. Nejvíc lidiček se zase točí kolem našeho tůpka a Zubříka, ale všechny nakonec zláká pracovní ohniště Dechtárny. Na železném roštu tu stojí tři velké hrnce a v nich se nepřetržitě ohřívají tři základní tekutiny: vynikající polévka, výborný svařák, no a čaj.

Za soumraku pak vypuká zlatý hřeb programu Velký potlach na oslavu 50. narozenin kamarádky Lenky.

Asi stovka zelených postaviček, dvě desítky kytar, housle, foukací harmoniky a spousty starých písniček s vůní jehličí.

Slyšíme historky z vandrů po Americe i Austrálii. Slyšíme staré příběhy z osad. Zpíváme písničky, jejichž texty byly napsány před naším narozením. Do bot nám teče voda z tajícího sněhu v okolí velké hranice (měřila na výšku dobrých 170cm a v základě měla přes 250cm)

Mokro v botách, únava a taky třesutý mráz mimo hřejivý okruh táboráku nás postupně posílají spát ... a hlídky až do rána naslouchají starým písničkám dlouhých cest.

Dopoledne nastává hromadné balení a úklid tábořiště. Kamarádi

odchází jednotlivě i po celých desítkách.

Poslední se s námi loučí Kryšpín - šerif a vůdčí osobnost zimního táboření na Dechtárně. Díky kamaráde a za dva roky snad naschle.

Mrzne až praští, ale zubaté sluníčko zalévá okolí svým jasem. Nádherný počasí pro vandr a tak cestou necestou postupujeme k Nedvědicím na vlak.

P.S. O tomto táboření kmene Vlků a Woodcrafttu vůbec hovořil Starý vlk v pátek 6.II. 1998 v 15.00 v „Randevů“ na stanici ČS rozhlasu Brno.

pozn. redakce: Proč jsi Vlků o tom neuvědomil? Půlku princezny a celé království za záznam projevu.

